

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 181/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou H., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 CoE/126/2010-63 z 21. októbra 2009 a č. k. 12 CoE/275/2010-80 zo 14. decembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. apríla 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou

namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 CoE/126/2010-63 z 21. októbra 2009 a č. k. 12 CoE/275/2010-80 zo 14. decembra 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere uzavretej 24. mája 2004 poskytla fyzickej osobe úver v sume 5 000,09 Sk (398,33 €) s tým, že dlžník jej bol podľa uvedenej zmluvy povinný uhrádzať dlžnú sumu a ďalšie poplatky v desiatich mesačných splátkach po 2 160,04 Sk (71,7 €).

Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluve o úvere dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, menovite v zmluve určený, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Keďže dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, bola 6. novembra 2004 notárom spísaná notárska zápisnica, ktorú podpísal v zmluve určený splnomocnený zástupca dlžníka. Dňa 1. marca 2005 bol sťažovateľkou podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Zvolen (ďalej aj „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“) začal 31. marca 2005 nútený výkon rozhodnutia.

Dňa 21. mája 2008 podala sťažovateľka návrh na zmenu súdneho exekútora, nadväzne na čo okresný súd „ex officio“ uznesením č. k. 11 Er/522/2005-44 zo 7. júla 2009 vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu o vyhlásení exekúcie za neprípustnú podala sťažovateľka 16. júla 2009 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 15 CoE/126/2010-63 z 21. októbra 2009 tak, že napadnuté prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne potvrdil. Následne okresný súd uznesením č. k. 11 Er 522/2005-71 z 13. mája 2010 predmetnú exekúciu zastavil. Krajský

súd ako súd odvolací uznesením č. k. 12 CoE/275/2010-80 zo 14. decembra 2010 uznesenie okresného súdu o zastavení exekúcie ako vecne a právne správne potvrdil.

Sťažovateľka sa v sťažnosti najskôr venuje judikatúre ústavného súdu vo väzbe na namietané porušenie jej označených práv a následne okrem iného uvádza:

„Ako vyplýva z vyššie uvedeného skutkového stavu okresný súd vydal poverenie, tj. riadne preskúmal exekučný titul pred vydaním poverenia na zahájenie exekúcie. Týmto svojím postupom okresný súd vytvoril sťažovateľ[ke] i povinnému právnu istotu a súčasne legitímne očakávanie sťažovateľ[ky] užívať svoj majetok – pohľadávku posilnenú ochranou súdom v rámci dozoru nad núteným výkonom práva, tzv. exekúciou voči majetku povinného.

Následne okresný súd z vlastného podnetu, tj. bez podnetu exekútora, sťažovateľ[ky] alebo povinného (jediných oprávnených účastníkov exekučného konania podľa § 37 EP) a súčasne bez zákonného zmocnenia, kedy exekučný poriadok nepripúšťa zahájenie konania o vyhlásení neprípustnosti exekúcie bez návrhu, zahájil konanie na vyhlásenie neprípustnosti a následne konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením týchto konaní neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania na vyhlásenie neprípustnosti exekúcie, či konaniu o zastavení exekúcie.

Týmto postupom okresný súd porušil zákonom a ústavou garantovanú rovnosť strán, keďže zahájením konania z vlastného podnetu jednoznačne nahradil vôľu jedného z účastníkov exekúcie na úkor sťažovateľ[ky], ktor[á] zahájením konania stratil[a] právnu istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným zahájením núteného výkonu práva, tzv. exekúciou.“

Sťažovateľka ďalej poukazuje na to, že okresný súd ani krajský súd z časového hľadiska nijako nezdôvodnili, aký verejný záujem povýšili nad verejný záujem nad výkonom exekúcie, keďže návrh na zmenu exekútora nepredvída zastavenie exekúcie ani nové skúmanie podmienok na jej vykonanie. Výhrady sťažovateľky sa týkajú aj toho, že súdy oboch stupňov vykonali dokazovanie opätovným preskúmaním exekučného titulu a súvisiacich dokladov najmä zmluvy o úvere, pričom «v priebehu týchto konaní súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v týchto konaniach, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie vyhlásiť exekúciu za neprípustnú a následne exekúciu zastaviť. Táto skutočnosť je významným

porušením povinnosti súdu oboznámiť účastníkov konania o vykonaných dôkazoch a možnosti účastníkov sa k týmto vyjadriť alebo navrhnúť nové dôkazy.

Dokonca samotné vykonanie dokazovania bez vyjadrenia účastníkov môže byť kontradiktórne k vôli týchto účastníkov, kedy napr. povinný si je vedomý a má záujem plniť si svoje povinnosti voči sťažovateľ[ke] formou núteného výkonu práva, tj. exekúcie, ale súd týmto konaním vyhlásenie neprípustnosti a následne zastavenie exekúcie bez návrhu a dokazovania toto právo bez znalosti vôle povinnému odoberie a exekúciu vyhlási za neprípustnú a následne zastaví ako v tomto prípade pričom, ale povinnosť dlžníka plniť zostáva zachovaná spolu s povinnosťou hradiť príslušenstvo a istinu tejto pohľadávky, čím sa zvyšuje celkový záväzok povinného.

Na záver okresný súd a krajský súd svojím rozhodnutím zlomil právnu istotu účastníkov exekúcie, teda povinného a aj sťažovateľ[ky] a aj ich oprávnené očakávanie užívať svoj majetok nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie bez splnenia zákonných povinností a porušením základných práv a slobôd ako sú popísané vyššie.

V nadväznosti na porušenie práva na spravodlivý proces krajský súd porušil svojím rozhodnutím právoplatne zastaviť exekučné konania voči povinnému aj práva sťažovateľ[ky] pokojne užívať svoj majetok...

Sťažovateľ[ka] má za to, že na základe zmluvy o úvere [jej] vznikol nárok na vrátenie peňažných prostriedkov osobou, ktorej úver poskytl[a]. Tento nárok nebol nikdy spochybnený, naopak posilnený ochranou v rámci exekučného konania pod dohľad súdu vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Sťažovateľ[ka] tak vlastnil[a] majetok („posession“ „bien“) v zmysle Protokolu 1 Dohovoru, nakoľko išlo o existujúce (reálne) právo (ktoré vzniklo na základe bilaterálneho právneho úkonu – zmluvy, ktorej platnosť nebola účastníkmi ani súdnym orgánom spochybnená) a dokonca realizoval[a] toto svoje právo pod dohľadom súdu. Ako Európsky súd pre ľudské práva uvádza inter alia v rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva Gasus Dossier und Fördertechnik, „pojmem vlastníctvo má autonómny význam, ktorý sa neobmedzuje na vlastníctvo hmotných vecí (statkov), práva a záujmy predstavujúce aktíva môžu byť považované za vlastníctvo“. V prípade sťažovateľ[ky] nejde o žiadne fiktívne právo, ktorého existencia by mala byť určená dodatočne alebo existencia nároku by mohla byť spochybnená.».

Sťažovateľka zastáva názor, že v posudzovanom prípade došlo okrem porušenia jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj k zásahu do jej práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu zo strany štátneho orgánu tým, že okresný súd exekúciu zastavil, čím znemožnil nútený výkon práva, na ktorý jej vznikol na základe zmluvy o úvere nárok a ktorý bol zabezpečený predvídaným exekučným titulom pod dohľadom súdu.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po ich prijatí na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší tieto uznesenia, veci vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu alebo jeho namietaným rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

1. K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv sťažovateľky uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE/126/2010-63 z 21. októbra 2009

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva.

Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že sťažovateľkou napadnuté uznesenie krajského súdu č. k. 15 CoE/126/2010-63 z 21. októbra 2009 nadobudlo právoplatnosť 9. novembra 2009.

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde začína plynúť dňom, keď nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie práva, t. j. v danom prípade 9. novembra 2009. Predmetná sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 5. apríla 2011, teda zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom o ústavnom súde pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti, ktorou sa sťažovateľka domáhala vyslovenia svojich práv označeným uznesením krajského súdu, pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 12 CoE/275/2010-80 zo 14. decembra 2010

Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er/522/2005-71 z 13. mája 2010 o zastavení exekúcie vedenej súdnym exekútorom JUDr. R. K. pod sp.zn. EX 394/2005 potom, ako ju okresný súd predchádzajúcim uznesením vyhlásil za neprípustnú z dôvodu, že exekúciu nemožno vykonať na základe notárskej zápisnice, pretože táto nie je spôsobilým exekučným titulom. Podstatou sťažnosti je v prvom rade tvrdenie sťažovateľky, že krajský súd označeným uznesením porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa

obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnej otázke nastolenej sťažnosťou, a to k tomu, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu č. k. 11 Er/522/2005-71 z 13. mája 2010, ktorým bola exekúcia zastavená (potom, ako bola osobitným uznesením vyhlásená za neprípustnú), mal právomoc preskúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu a súvisiace doklady, najmä predmetnú zmluvu o úvere, t. j. vykonať dokazovanie bez vyjadrenia účastníkov.

Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne daný. Z uvedeného je potrebné vyvodit' záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex officio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Krajský súd s poukazom na odôvodnenie uznesenia okresného súdu vo svojom uznesení poukázal na ustanovenia Exekučného poriadku týkajúce sa formálnej a materiálnej platnosti notárskej zápisnice, zdôrazniac skutočnosť, že za najdôležitejšiu náležitosť exekučnej notárskej zápisnice treba považovať súhlas povinného s jej vykonateľnosťou, pretože až tento prejav vôle povinného robí z notárskej zápisnice verejnú listinu spôsobilú byť exekučným titulom na nútený výkon povinnosti uvedenej v jej obsahu.

Ustanovenie v zmluve o úvere uvedené už v ich predtlačí, obsahujúce súhlas dlžníka s exekúciou v prerokúvanej veci znamenalo, že dlžník nemal možnosť túto skutočnosť zmeniť ani ovplyvniť a už podpisom zmluvy sa vopred vzdal svojich práv (ktoré môžu vzniknúť až v budúcnosti) namietat' akúkoľvek skutočnosť týkajúcu sa predmetnej zmluvy a svojho záväzku. Podľa názoru krajského súdu notárska zápisnica so súhlasom k vykonateľnosti musí byť, ak má ísť o spôsobilý exekučný titul, spísaná s osobou povinnou aj osobou oprávnenou, a nie ako to bolo v danom prípade, keď bola spísaná len so zástupcom povinného. Notárska zápisnica preto v danom prípade nezodpovedá požiadavkám, ktoré na ňu ako na spôsobilý exekučný titul kladie § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku. Vzhľadom na to je ústavne akceptovateľný právny názor krajského súdu, že ak neexistuje notárska zápisnica, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho, alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania, a preto bolo potrebné prvostupňové rozhodnutie, ktorým bola exekúcia zastavená, ako vecne správne potvrdiť (pretože bola spísaná na základe zmluvy o úvere obsahujúcej s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky).

V danej veci ústavný súd nedospel k záveru, že by sťažovateľkou napadnuté uznesenie krajského súdu neprípustným spôsobom zasahovalo do jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy vo svojich záveroch nestotožnia s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu vyslovené v napadnutom uznesení považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Exekučného poriadku, Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka podstatné na posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Ústavný súd v tejto súvislosti taktiež poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 2007 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

Ústavný súd preto uzavrel, že napadnutým uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože už z povahy veci vyplýva, že ak všeobecný súd (v danom prípade okresný súd) je podľa zákona oprávnený rozhodnúť o zastavení exekúcie aj bez návrhu, t. j. ex officio, urobí tak aj bez vyjadrenia účastníkov konania. Krajský súd ako súd odvolací teda napadnutým rozhodnutím poskytol náležitú ochranu sťažovateľkinmu právu na spravodlivé súdne konanie postupujúc v intenciách v príslušných ustanovení Exekučného poriadku, Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka a judikatúry formulovanej najvyšším súdom, teda ústavne konformným spôsobom, a svoje potvrdzujúce rozhodnutie riadne odôvodnil.

Z uvedených dôvodov a s prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní

(obdobne napr. m. m. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 12 CoE/275/2010-80 zo 14. decembra 2010

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravid užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97).

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocené princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010). V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom

nahrádzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením prvostupňového súdu dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že nimi mohlo dôjsť k zásahu do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Krajský súd svojím postupom aplikoval zákony podľa ich obsahu (v danom prípade predovšetkým ustanovenia Exekučného poriadku) a rozhodoval v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

Ústavný súd uzavrel, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto je sťažnosť v tomto rozsahu aj v tejto časti zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd ju z toho dôvodu jej predbežnom prerokovaní odmietol.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd o ďalších nárokoch v nej uplatnených už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2011